

För mig som barn, var Lennart Hellsings *Sjörövarbok* ett titthål in i en spännande vuxenvärld. Kapten Böös som slog sig lös med en nakendansös! Poul Ströyers illustrationer luktade tång, tjära och en hel del rom. Var den här boken verkligen för mig? Långt senare fick jag förmånen att välja två Hellsing-texter att illustrera i pekboksformat. Jag valde *Ticke tack* och *Annabell Olsson*. Den ena: en snurrig rotsaksperformance. Den andra: en poetisk visa till ett barn. Spännvidden mellan ämnen, och mellan arbetsområden, är inspirerande. I en och samma person fanns en skivbolagsdirektör, en översättare, en debattör, en nonsenspoet... Till boken *Rulla rulla kula, hoppa på klack och sula* illustrerade jag först den milda och bortglömda dikten *Fröken Fläder*. Inte förrän bilden med tulpaner och skira björkhängen var klar, förstod jag att det i själva bokidén låg en inbjudan om att gå loss och göra någonting mer lekfullt. Jag tänkte om, och valde en text som skavt sedan jag hörde den som liten. *Klipp klipp säger saxen*. Vad handlar dessa, näst intill irriterande, knasiga rader om egentligen? Nu vet jag.